

non modò linguæ venustioris culturam, & vocum nitorem verborumque pondera, ac figurarum ornamenta: sed omnem etiam animorum motum, in quo maxima oratoris virtus cernitur, ex poetarum libris perdidicisse. quod Homeri, Euripidis ac Terentii exemplo, & Quintiliani testimonio notius est quàm vt comprobari oporteat. Quibus sanè rebus intelligitur, poetarum virtute non solùm omnia doctrinarum genera quodammodo inuenta, sed etiam exculta, & ad hominum vtilitatem augendam, literarum adiuumento ab iisdem propagata esse. Quæ verò ad mores informandos, & vitæ actiones laudabiliter instituendas pertinent, ea sic à poetis exposita sunt, vt à nemine philosophorum abundantius, perfectius, exornatius. Hi enim quid sit pulchrum, quid turpe, quid vtile, quid non, plenius ac melius Chrysippo & Crantore dicunt. Nam discrimen honestorum & turpium, dilucidè ac perspicuè proponunt, non modò exemplis fictis & veris, sed etiam sapientissimis sententiis, quibus poetici libri referti sunt: ad quas, tanquàm ad normas & regulas virtutum, omnes hominum actiones referri possunt ac debent. Tum verò ad pietatem & religionis cultum ciues suos, propositis & huius & æternæ vitæ præmiis cumulatissimis, inuitant: eosdè que ab impio deorum contemptu, propositis pœnarum, calamitatum, & æternorum cruciatuum comminationibus, deterrèt. Quæ quidem omnia, Homeri, Hesiodi, Pindari, Euripidis, Virgilii, Horatii, Quidii, aliorumque vatum exemplis confirmare in procliui esset: nisi vnus hic quem tibi, generose Comes, offero, Callimachus ad fidem dictorum faciendam oppido atque impendio sufficeret. Nam vt nihil commemorem de fructu qui ad linguæ Græcæ & Oratoriæ scientiæ studiosos ex hoc autore vberimus redit: nihil de iis quæ ad Cosmographiam illustrandam pertinēt, (vt quæ de Arcadiæ fluuiis, de Cyrenæorum origine, de Cycladum & Deli situ, de Peloponnesi & vniuersæ Græciæ regionibus, vrbibus ac fluminibus exquisitissimè dicuntur) quid obsecro ad pietatem & religionis obseruantiam animos hominum magis accendere possit, quàm illa in altero hymno expressa sententia, qua propositis vitæ huius amplissimis præmiis, felici rerum successu, opulentia, adeoque copiæ cornu, omnes mortales ad cultum Apollinis sui inuitat?

Ῥᾶά κε (inquiens) βουβόσιον τελέθει πλέον, οὐδέ κεν αἴγες

Δούλινο βρεφῶν ὀπιμηλάδες, ἧσιν Ἀπόλλων

Βοσκομένης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγχι· οὐδ' ἀγάλακτοι

Οἶες, οὐδ' ἀκῆθι· πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὑπαρνοί.

Ἡ δέ κε μοιωτόκος, διδυματόκος αἴψα γήοιστο.

Quid verò contra improbos & profanos homines sæuius & atrocius dici ab ethnico potuisset, quàm sunt tertii hymni versus aliquot, diuino spiritu plenissimi, quibus bellum, pestem & famem omnibus Dei contemptoribus seuerissimè comminatur? quum inquit,

Σχέτλιοι, οἷς τὴν χαλεπὴν ἐμμάξεται ὀργλή.

Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκειται, ἔργα δὲ πάχη.

Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' ὑάσιν· αἱ δὲ γυναῖκες

Ἡ βληταὶ θνήσκοισι λεχαιίδες, ἢ ἐφυροῦσαι

Τίκποισιν. τῷ δ' οὐδὲν ὄπι σφυρὸν ὀρδὸν αἰέσθι.

Quid contra venustius ac dulcius quàm quæ pœnis malorum ibidem præmia opponit sententia, quibus piorum facta excipi & affici docet?

Οἷς δέ κεν ἀμειδίς τε καὶ ἴλαος ἀγίασται